

[Gudme.]

alene gennemføres et ændringsforslag i forhold til den oprindelige lovtekst for bussers vedkommende. Busserne skal have lov til at køre 80 km i timen. Jeg indrømmer, at det ikke er ubetænkeligt at have en grænse på 80 km i timen, når man har en grænse for andre færdselsarter på 90 km opefter og en grænse for en tredje færdselsart nedefter på 70 km i timen. Det er nemlig et godt synspunkt, at der bør være en vis variation imellem de forskellige hastighedsgrænser, således at langsommere og hurtigere kørende færdsel i givet fald kan komme fri af hinanden ved overhalingssituationer, og det er jo ikke nemt, når varianten kun er 10 km i timen.

Alligevel synes jeg, at de argumenter, justitsministeren har anført over for os under de drøftelser, vi har haft i retsudvalget, må føre til, at det er forsvarligt at lade busserne komme op på de 80 km i timen, men det er ikke forsvarligt at lade lastvognene gå samme vej, og det er absolut ikke forsvarligt at lade det gå sådan med campingvognene. Konklusionen er derfor: ja til bussernes, men nej til lastvognenes og nej til campingvognenes 80 km i timen.

Må jeg herefter nævne et lille ændringsforslag, som er stillet som nr. 62 og går ud på, at det fremtidig ikke skal være muligt at have to børn under 6 år på én cykel. Det er et underligt forslag. Jeg kunne godt lide at vide, hvad man egentlig vil sige til den stakkels moder, der har et par tvillinger, som skal køres i børnehaven, og som herefter altså skal være nødt til først at køre med den ene tvilling og derefter køre hjem og hente tvilling nummer to, for at han eller hun kan komme i børnehaven. Jeg synes ikke, det er noget rimeligt ændringsforslag, og jeg anbefaler, at man stemmer imod det.

Derefter kommer vi fra det små over til det store, nemlig spørgsmålet om at gennemføre en promilleregulering. Der er af tidligere ordførere blevet talt så udførligt og så godt for gennemførelse af en promilleregulering i færdselsloven, at mine bemærkninger skal blive forholdsvis få. Jeg kan på samme måde som hr. Otto Mørch og på samme måde som justitsministeren bekende mig som én, der er omvendt på dette punkt. Jeg har — og en jurist har vel i så henseende en naturlig tilskyndelse — i mange år troet på, at her som andre steder i vores retssystem var det rig-

tigt at have en fri bevisbedømmelse, sådan at domstolene kunne vælge frit imellem de beviser, der blev lagt på deres bord. Men siden 1971, hvor vi tog det første skridt, og hvor vi i praksis fastslog en grænse mellem bøde og hæfte for spirituskørsel ved 1,20 promille, har vi jo i virkeligheden, hvis vi ikke havde det før, af gavn haft en promilleregulering i loven, og så vil det vel være naturligt nu også at gennemføre den af navn. Derfor må jeg med den overbevisning, som en nylig omvendt måske netop i særlig grad har, anbefale, at vi nu tager skridtet fuldt ud og gennemfører en promilleregulering efter den skitse, som justitsministeren har forelagt, altså straffrihed under 0,80 promille, når man kører første gang, betinget frakendelse og bøde mellem 0,80 og 1,20 promille, ubetinget frakendelse og bøde mellem 1,20 og 1,50 promille og bøde ubetinget frakendelse og hæfte, når vi er kommet over 1,50 promille. Jeg tror, vi her får et mere nuanceret system, en mere nuanceret mulighed for at udmåle straffe, end vi har i dag, hvor det ofte er et enten-eller, hvor vi kan komme til at forurette hårdere, både med hensyn til hæftestrafen og i særdeleshed med hensyn til frakendelsen, end rimeligt er.

Må jeg endelig her lige tilføje — og det er så det sidste af ændringsforslagene, jeg vil nævne — at jeg ikke forstår den betragtning, der ligger bag ved underændringsforslag nr. 106, som hr. Voigt nylig talte om, hvorefter det skulle være sådan, at man ikke må blande en promillekørselsforseelse sammen med en forseelse bestående i, at man har kørt groft uforsvarligt, og sådan at en betinget frakendelse på det ene område ikke skulle tælle, hvis forsyndelsen næste gang bestod i, at man er inde på det andet område. Jeg synes i allerhøjeste grad, det er rimeligt, at en forseelse på det ene område også tæller på det andet. Det må være rimeligt at opfatte det sådan, at begge dele er grove færdselsforseelser. Første gang har man fået chancen ved den betingede frakendelse, men anden gang bør man ikke have chancen. Derfor må jeg anbefale, at man stemmer imod underændringsforslag nr. 106.

Tilbage bliver at nævne det, som vi ikke fik med i betænkningen, nemlig spørgsmålet om, hvordan vi skal forholde os med knal-